

3

KOVO 17 d.

Vakar vakare, kol žaliai apsivilkę žmonės keliavo iš baro į barą, aš pamažu toliau nuo pavasarinio Vašingtono miesto – gamtos ir modernumo koliažo, kuriame ant šali-gatvių ropojo boružėlės, o tarp senų sedulų važinėjo mašinos. Nedideli medeliai pakelėje buvo ką tik pradėję skleisti rausvus žiedus.

Šį subtilų pavasario grožį aš iškeičiau į karštą ir drėgną Floridos žalumą. Automobilio kruizo kontrolė vedė mane į pietus pro Virdžiniją, abidvi Karolinas ir Džordžiją, tolyn link Floridos pusiasalio, kuriame palei krantus vingiuojantys kurortiniai paplūdimiai netrukus išnyko tankioje mangrovės* žalumoje ir didžiulėse, žuvų pilnose pelkėse. Kiek toliau nuo įlankos stūksojo mano gimtasis miestelis Tenetkis, kuriame vanduo pamažu virsdavo sausuma.

Įvažiavus į miestelį mano krūtinę pervėrė gerai pažįstamas noras būti bet kur kitur, tik ne čia. Nuleidau automobilio langus. Oras buvo persisunkęs drėgme, vėjas dvelkė

---

* Mangrovė – augalijos tipas, vyraujantis periodiškai patvinstančiose vietovėse.

– Ei, Nelsonai! – sušuko jis. – Tau draudžiama būti šios įstaigos teritorijoje! Kiek kartų teks kartoti? Dink iš čia!

Senukas atsitraukė nuo manęs. Perėjo automobilių stovėjimo aikštelę ir pasuko link gatvės, tačiau prieš išnykdamas tolumoje dar spėjo atsisukti ir siauromis akutėmis įsistebeilijo į mane.

Ar aš jį pažįstu?

Galiausiai jis įlipo į aplamdytą mėlyną pikapą, užvedė jį ir dingo.